

Приїде, побуде — як сонце сяйне,
І душу овіє чуття неземне.

Посидим удвох, поговорим — і все,
І поїзд за обрій дівча віднесе.

Цілунок в щоку обпече на останку —
І сам я лишусь на сумнім полустанку.

Невже закохався? Їй-богу, не знаю,
Живу, переповнений щастям до краю.
